

Sannleikurinn og kvittunin

Þetta er sannleikurinn.

Ekki sannleikur í jakkafötum og bindi, af því tagi sem birtist í sjónvarpi með alvarlegri tónlist. Minn sannleikur er með slitna skó, stutta andardrátt og bréf fast í hendi. Sannleikur sem hefur gengið venjulegar götur, í venjulegum umslögum, innan um stimpla, heimilisföng og lokaða afgangsluglugga.

Bréfið var afhent Páfanum.

Og hér þarf engu við að bæta nema sönnuninni. Afhendingarkvittunin liggur þarna, hljóð og nákvæm, eins og hlutir liggja sem þurfa ekki að hrópa. Hún segir að bréfið hafi borist. Hún segir að einhver hafi tekið við því. Hún segir að frá þeirri stundu geti enginn þóst sem það hafi aldrei verið sent.

Kvittunin er ekki aðeins pappírssnifsi. Hún er lítill dómur gegn afskiptaleysinu. Hún er skjalið sem skilur efann frá veruleikanum. Áður var bréf. Eftir á er bréf sem komst á leiðarenda.

Þess vegna sýni ég hana heiminum.

Ekki af hégóma. Ekki til að vekja hávaða. Ekki til að breyta látbragði í orðu. Ég sýni hana vegna þess að tiltekinn sannleikur, ef hann er læstur inni í skúffu, verður næstum að lygi. Og ég vil ekki að aðrir segi þessa sögu, afbakaða, minnkaða í hverfulan orðróm eða í furðu sem á að gleymast.

Bréfið lagði af stað frá mér, en það tilheyrir ekki lengur mér einum. Það fór yfir vegalengdina, náði til viðtakanda síns og skildi eftir sig spor. Ápreifanlegt spor, sannreynanlegt, ómögulegt að þurrka út með því að yppta öxlum.

Viti því heimurinn að ég skrifaði.

Viti heimurinn að bréfið var afhent.

Viti heimurinn að stundum kemur sannleikurinn ekki með lúðrablæstri. Hann kemur í umslagi. Hann bankar hljóðlega. Hann er skráður af kvittun. Og svo situr hann þarna, fyrir augum allra, og bíður þess að einhver hafi kjark til að lesa hann.

Þetta er tilkynning mín til heimsins: bréfið til Páfans var afhent. Og með því kom ábyrgðin á því að þykjast ekki að ekkert hafi gerst.

Kvittunin segir fátt.

En hún segir allt.

Ferdinando